

C.A.S. și C.S. împotriva României - 26692/05

Hotărârea din 20.03.2012 [Secția a III-a]

Art. 3

Anchetă efectivă

Absența unei anchete efective cu privire la acuzațiile de violențe sexuale asupra unui copil: *încălcare*

În fapt – În ianuarie 1998, primul reclamant, un băiat în vârstă de șapte ani, a fost urmărit de la școală până acasă de un bărbat care a intrat cu forța în domiciliul familial și care l-a supus la agresiuni sexuale nu înainte de a-l preveni, amenințându-l cu un cuțit, că-l va omorî dacă va povesti cuiva ceea ce s-a întâmplat. În cursul lunilor următoare, agresiunile sexuale au continuat de mai multe ori pe săptămână. În aprilie 1998, după ce fiul său i-a povestit cele întâmplate, tatăl acestuia (al doilea reclamant) a anunțat poliția, care a deschis o anchetă. Primul reclamant l-a identificat pe agresor printre suspectii aliniați și mai mulți martori au declarat că l-au văzut pe bărbat, fie când intra în apartamentul în care locuia băiatul, fie în împrejurimile locuinței, în cursul perioadei considerate. Două examene medicale au permis să se constate că băiatul prezenta vătămări ce corespundeau unor acte repetate de violență sexuală. După ce ancheta a fost întreruptă de trei ori, suspectul a fost trimis în judecată în cele din urmă în 2004 și a fost achitat de acuzațiile de viol și de violare de domiciliu. Instanțele interne au stabilit că părțile și martorii au dat declarații contradictorii și, în mod special, s-au arătat preocupați de faptul că părinții au așteptat mult timp înainte de a anunța poliția. În plus, aceștia au arătat că primul reclamant nu a furnizat o descriere precisă a faptelor și a avut tendința de a exagera și de a inventa lucruri.

În drept - Art. 3 și art. 8: În pofida gravității acuzațiilor și, mai ales, a vulnerabilității victimei, ancheta nu a fost nici promptă, nici efectivă. Autoritățile au așteptat trei săptămâni pentru a dispune efectuarea unui examen medical al victimei și două luni pentru a-l interoga pe suspectul principal. În total, ancheta a durat cinci ani. În plus, la șapte ani după ce s-au petrecut faptele, suspectul principal a fost achitat fără ca autoritățile să cerceteze dacă mai exista și un alt suspect. Este și mai îngrijorător să se constate că, într-o cauză de agresiune sexuală asupra unui minor, autoritățile nu au încercat să analizeze declarațiile contradictorii și să stabilească faptele sau să desfășoare o anchetă riguroasă și care să țină cont de nevoile copilului. În fapt, în timp ce instanțele nu au acordat nicio atenție duratei anchetei, acestea au dat o mai mare importanță faptului că părinții nu au raportat imediat faptele la poliție și că, într-o anumită măsură, victima nu a reacționat mai devreme. Curtea nu vede cum ar putea neglijența părinților să fi avut un impact asupra diligenței cu care a reacționat poliția față de săvârșirea unei infracțiuni de viol împotriva unui băiat de șapte ani. Curtea nu înțelege nici de ce autoritățile nu au dat dovadă de o anumită sensibilitate față de vulnerabilitatea victimei și de factorii psihologici specifici în joc, elemente care sunt de natură a explica ezitarea băiatului de a raporta violențele și de a descrie ceea ce i s-a întâmplat. În conformitate cu art. 3 și art. 6, statele au obligația de a veghea ca, în cauzele de violențe asupra copiilor, să fie efectuate anchete penale efective, respectarea interesului superior al copilului fiind obligația primordială în această privință. În mod special, este regretabil că

primul reclamant nu a beneficiat în niciun moment de asistență și nici nu a fost însoțit de un psiholog calificat pe timpul procedurii referitoare la infracțiunea de viol sau ulterior. În prezenta cauză, absența unui răspuns adecvat la acuzațiile de violență asupra copilului ridică dubii cu privire la caracterul eficient al sistemului implementat de România pentru a-și respecta obligațiile internaționale în materia protecției copiilor împotriva oricărei forme de violență și a ajutorării victimelor în vederea recuperării și reintegrării sociale. De altfel, acest fapt a golit în totalitate de conținut procesul penal. Pe scurt, autoritățile au încălcat obligațiile de a desfășura o anchetă efectivă cu privire la acuzațiile de agresiune sexuală împotriva primului reclamant și de a proteja în mod adecvat viața sa privată și familială.

Concluzie: încălcare (unanimitate).

Art. 41: 15.000 EUR acordați primului reclamant cu titlu de despăgubire pentru prejudiciul moral.